

Nakupovanie až do úmoru

Bolo pochmúrne októbrové sobotňajšie popoludnie a pršalo. Nakupné centrum praskalo vo švíkoch. Vystresované mamičky, ktoré ťahali za sebou pištiace deti, oteckovia obvešaní množstvom tašiek, chichotajúci sa tínedžeri a staršie dámy s nákupnými taškami na kolieskach sa šuchtali po uličkách centra. Hlasy návštevníkov sa miešali s otrepanými hitmi, ktoré sa drali z reproduktorov na strope. A jemný ženský hlas informoval o najnovších výhodných ponukách a výpredajoch v jednotlivých obchodoch.

„Dokelu, dobrá mela!“ poznamenala otrávene Franci, keď vošla dnu za Kim a Máriou. „Vzdych sa dá priam krájať.“ Rozopla si zips na bunde a pouťahovala gumičky na malých červených chvostíkoch.

„Očividne nie sme jediné, čo prišli na nápad blúdiť po obchodoch v takomto hroznom počasi.“ Kim si striasla dažďové kvapky z tmavej rozstrapatenej ofiny. „Možno by sme sa mohli hneď presunúť do kaviarne, kým nás masy neudupú.“

„V žiadnom prípade,“ protestovala Mária rozhodne. „Zabudli ste, že dnes máme dôležité poslanie?“

„A to?“ vyzvedala Franci.

Mária sa usmiala. „Nakupovať až do úmoru!“ Prudkým pohybom si odhrnula dlhé blondavé vlasy, vyrovnala ple-

cia a dala lakte od seba. „Za mnou!“ A odhodlane sa vrhla do virvaru.

Za normálnych okolností mali Kim, Mária a Franci celkom iné poslanie: objasňovať komplikované kriminálne prípady. Odkedy založili detektívny klub Tri pátračky, padlo im do siete už niekoľko zločincov. Boli medzi nimi nielen zloději mobilov, bezohľadní pašeráci zvierat a nebezpeční zloději šperkov, ale zachránili aj unesenú princeznú z Orientu a prekazili plánované vykradnutie banky. Vyšetovania ich zaviedli do Berlína a Paríža, na Azúrové pobrežie aj na známu dostihovú dráhu v anglickom Ascote.

Momentálne nebol vo výhľade nijaký nový prípad. Od konca letných prázdnin sa nepohol ani lístok. Namiesto prežívania vzrušujúcich dobrodružstiev sa pátračky posledné týždne deň čo deň za jesenného mrholenia vliekli do školy a zasa naspäť, pripravovali dlhé referáty, učili sa na množstvo písomných previerok a navzájom sa skúšali slovíčka. Akoby sa všetci učitelia proti nim sprisahali. Očividne chceli svojim žiakom stoj čo stoj znepříjemniť život a obrať ich aj o posledný zvyšok voľného času.

„To by už stačilo!“ vzdychla si Franci pred pár dňami. „Ak do hlavy natlačím ešte jedno slovko, praskne mi hlava. Ostatne, neverím, že by som niekedy potrebovala slovíčko ‚chladiaci agregát‘ vo francúzštine.“ Práve preložila novinový článok o francúzskych transportoch ovocia a zeleniny – bola to domáca úloha, ktorá opäť potvrdzovala, že jej učiteľka francúzštiny mala sadistické sklony. Veď prečo inak by svojich žiakov týrala podobnými nudnými témami?

Hneď nato sa dievčatá jednohlasne rozhodli, že naliehavo

potrebujú zmenu, a od námahy školských dní sa chceli zotaviť v sobotu popoludní dlhým chodením po obchodoch.

Už o hodinu mala Mária nový zimný kabát, pár kožených čižmičiek trávovozelenej farby so závratne vysokými podpätkami a kabelku z imitácie hadej kože. Kim si kúpila, vzhľadom na jej pomery, dosť odvážne priliehavé džínsy a nízke tenisky.

„Teraz potrebujeme už len niečo pre teba, Franci,“ skonštatovala Mária v dobrej nálade. Nakupovanie ju vždy privádzalo do eufórie. „Čo by si povedala na svieži jesenný outfit?“

Franci zívla. „Musí to byť? Už ma bolia nohy a každých päť minút mi niekto z okoloidúcich vrazí medzi rebrá s nákupnými taškami. Nepôjdeme radšej do kaviarne Lomo na kakao špeciál?“

„Neskôr,“ odvetila Mária. „Všetko má svoj čas. Nákupné centrum opustím až potom, keď si aj ty niečo kúpiš.“ Energickým krokom vošla do elegantného butiku a vyhlásila: „Tu určite nájdeme to pravé pre teba.“

Franci si tým nebola taká istá. „Je to veľmi drahý butik,“ zašepkala. „A okrem toho, tieto handry vôbec nie sú podľa môjho vkusu. Poďme radšej do športového obchodu, ten je hneď vedľa.“

„To teda nie.“ Mária pristúpila k stojanom so šatami. „Športových handier máš viac než dosť. Je najvyšší čas, aby si zvýraznila aj svoju ženskosť. Čo povieš na toto?“ ukázala na vlnené šaty krémovej farby, dlhé až po zem.

Franci zastonala. „Fuj! Také niečo by som si v živote neobliekla.“

„No dobre, tak potom vyberieme niečo iné.“ Mária sa ne-

dala len tak ľahko odradiť. Znaleckým pohľadom si prezerala ostatné veci. Odrazu vykričla. Perfektne upravená predavačka za pultom sa strhla a s výrazom pohoršenia sa na ňu zamračila, ale Mária si to vôbec nevšímala. „Už to mám!“ zvolala. „Toto je pre teba absolútne super!“ povedala a vytiahla jednoduché lipovozelené minišaty s polodlhými rukávami a krátkym golierikom. „Farba sa perfektne hodí k tvojim červeným vlasom!“

Franci ohrnula nosom. „No neviem, neviem... Veď šaty vlastne vôbec nenosím...“

„Tak odteraz sa to zmení,“ rozhodla Mária. „Veď je to až hriech, že svoju výbornú postavu skrývaš pod týmito neforemnými outfitmi.“

„Aspoň si tie šaty vyskúšaj,“ povzbudzovala aj Kim svoju priateľku.

Franci si vzdychla. Nemala ani najmenšiu chuť tlačiť sa v úzkej kabínke. Ale vedela, že Mária nepopustí, preto nakoniec súhlasila. „Tak dobre. Ale ak sa mi tie šaty nebudú páčiť, ihneď ideme do kaviarne Lomo, okej?“

Mária sa uškrnula. „Platí.“

Napriek očakávaniu sa Franci v šatách necítila zle. Keď si ich navliekla, ohromená sa zvrátila pred veľkým zrkadlom. „Šialené! Vyzerám celkom ináč.“

„Presne tak, a to oveľa lepšie.“ Mária spokojne pokývala hlavou. „Hneď som vedela, že jednoduchý športový strih ti pristane.“

„Naozaj ti sadnú,“ zhodnotila aj Kim. „Mala by si si tie šaty bezpodmienečne vziať.“ Žmurkla na Franci. „Určite sa budú páčiť aj Bennimu.“

Franci sa začervenala. „Myslíš?“

Benni bol jej kamoš z korčuľovania, s ktorým len prednedávnom začali spolu chodiť. Žiaľ, celkom im to neklapalo, a tak zostali iba dobrými priateľmi. Aj keď v poslednom čase Franci opäť pociťovala šteklenie v bruchu, keď Benniho zbadala. Bol totiž presne jej typ – mal blond kučeravé vlasy a športovú postavu. Nehovoriac už o tom, že bol veľmi milý a vtipný.

„No dobre teda,“ vzdala sa. „Vezmem si ich.“ No len čo jej padol pohľad na cenovku, takmer onemela. „To nemôže byť pravda.... to bude asi omyl,“ jachtala. „Kto by dal toľké prachy za kúsok látky?“

Mária iba mykla plecami. „Kvalita aj niečo stojí.“ Vytiahla peňaženku. „Nerob si starosti, zatahnem to za teba.“

Franci prudko pokrútila hlavou. „To nemôžem v žiadnom prípade prijať! Čo je veľa, to je veľa.“

Mária si vzdychla. „Chceš mať tie šaty alebo nie? Predsa vieš, že vreckového mám viac ako dosť a ocko mi ešte extra niečo pridal, aby sme si užili pekné popoludnie. Myslím, že mal výčitky svedomia, lebo znovu musel odísť na celý víkend na nakrúcanie. A pôvodne sme si chceli ísť zajtra zaplachtiť. No ale za takéhoto počasia by asi z toho aj tak nič nebolo...“ vysvetľovala pokojným hlasom.

Franci sa na ňu ľútostivo zadívala. Niekedy to mala Mária naozaj ťažké. Jej milovaný ocko bol totiž herec a mal veľmi náročnú prácu. Na jeho dcéru mu nezostávalo veľa času. Ale keď mal voľno a bol doma, o to viac ju rozmaznával a vyčítal jej z očí každé želanie. Postavou hlavného komisára Brockmeiera v seriáli *Predmestská hliadka* zarábala slušné peniaze, takže spolu s Máriou viedli priam luxusný život.

„Okej,“ súhlasila napokon Franci. „Môžeme sa aj poskladať, zostalo mi ešte niečo z vreckového.“

„Super!“ Mária celá spokojná kráčala k pokladni, kde už predavačka v očakávaní nemalej sumy na ňu vyčarila žiarivý úsmev. „Tak sme sa predsa len dohodli.“

Keď dievčatá vyšli z butiku, ťahali sa obložené taškami smerom k východu. Po tomto nákupe sa Franci zlepšila nálada. V paradnej papierovej taške sľubne šušľali v hodvábnom papieri zabalené šaty. Len či sa Bennimu budú naozaj páčiť. Rozhodla sa, že si ich oblečie hneď na najbližšie stretnutie, ak sa náhodou nepôjdu korčuľovať.

Dievčatá chceli nakupovanie ukončiť v obľúbenej kaviarni Lomo, ale keď prechádzali okolo parfumérie, Mária ich šikovne vtiahla dnu.

„Čo už zasa vymýšľaš?“ vzdychla si Franci. „Konečne sa chcem nadýchať čerstvého vzduchu!“

„Iba na chvíľku,“ uisťovala obe priateľky Mária a zastala pred regálom drahých kozmetických prípravkov. „Kúpim si iba nový rúž. Aktuálne jesenné farby sú jednoducho neodolateľné!“ Siahla po rúži baklažánovej farby a vyskúšala ho na chrbte ruky. „Nie, odtieň je veľmi tmavý k mojej svetlej pokožke. Ale k tvojim novým šatám by sa výborne hodil.“ Mária podala rúž Franci. „Vyskúšaj ho!“

Franci pokrútila hlavou. Nemaľovala sa často, a keď už, tak veľmi decentne. „Nechcem vyzeráť ako živá zelenina. Okrem toho Benni uprednostňuje prirodzený typ.“

„Aha!“ uškrnula sa Mária. „Tak predsa ti na ňom ešte záleží.“

Franci bola zaskočená a hneď sa aj začervenala. „No... možno ešte trošilinku,“ priznala neochotne.

„Aké milé!“ Kim sa usmiala od ucha k uchu. „Možnože sa čoskoro dáte znovu dohromady. Benni by bol určite veľmi šťastný.“

„Nie som si istá...“ Presne touto myšlienkou sa Franci už nejaký čas zaoberala. „Po našom rozchode bol síce veľmi smutný, ale medzitým prešlo už toľko času... možno si už od nášho vzťahu nič nesľubuje!“

„Je iba jedna cesta, ako sa to dozvedieť,“ podotkla Kim. „Musíš sa s ním o svojich pocitoch porozprávať.“

Franci si opäť vzdychla. „To sa ľahko povie...“

„Ty to zvládneš.“ Kim sa povzbudzujúco usmiala na svoju priateľku. „A ja som si celkom istá, že Benni ťa neodmietne.“

„A ako je to vlastne medzi tebou a Michim?“ vyzvedala Franci, aby odbočila od témy. „Všetko je v poriadku?“

Kim a Michi boli spolu už celú večnosť. Tvorili perfektný pár, čo Franci s troškou závidi skonzatovala zakaždým, keď ich videla. Michi bol naozaj fantastický chalan: dobre vyzeral, bol milý, vtipný a rozumný. Absolútne šťastná voľba. Ale počas letných prázdnin prekonalí krízu vo vzťahu a ich šťastie bolo na chvíľu zakalené.

Kim sa jemne začervenala, ako vždy, keď bola reč o Michim. „Krízu sme našťastie prekonalí. Myslím, že celý problém nás dal ešte viac dohromady.“

Aj napriek tomu Franci pobadala v jej tvári akýsi tieň. „Ale?“ naliehala ďalej.

„Nijaké ale.“ Kim si zahryzla do pery. „Ibaže... odhliadnuc od toho, že...“

Márii vypadol z ruky rúž, ktorý práve brala z regálu a obrátila sa ku Kim: „Čo sa deje? Máte niečo medzi sebou?“

Kim sa zatvárila smutne. „Tak by som to nepovedala.“

„Tak ako je to vlastne?“ Franci sa pozorne zadívala na priateľku. „Nemusíš sa pred nami pretvarovať, poznáme ťa už dosť dlho.“

„Viem,“ zamrmlala Kim. Potom nabrala odvalu. „Medzi mnou a Michim to už nie je tak, ako to bývalo. Niečo tu chýba. To šteklenie, ktoré som vždy pocítila, keď sme sa stretli...“

„Nie si už doňho zamilovaná?“ chcela vedieť Franci.

„Ale áno, určite som.“ Červeň na Kiminých lícach bola stále výraznejšia. „V tomto bode som si na sto percent istá. Ale... no... už nezažívame spolu nič vzrušujúce. Predtým sme každý víkend chodili na výlety, k jazeru alebo do lesa na piknik. Bolo to vždy veľmi romantické a krásne. Teraz sa stretne-
me nanajvýš v kaviarni Lomo. Michi rozpráva o svojej práci v zmrzlinárni a ja o škole. A to je všetko. Kam sa vytratila romantika?“

Mária ju objala okolo pliec. „Ale to je predsa celkom normálne. Veď ste už spolu dlho, do vášho vzťahu sa vkradla istá rutina. Nič nemôže zostať také ružové ako na začiatku.“

Kim tvrdohlavo pokrútila hlavou. „Ale ja odmietam akúkoľvek rutinu!“

„Moji rodičia vysedávajú večer väčšinou pred televízorom,“ povedala Franci. „Akurát raz do týždňa zájdu do kina, ale inak akoby si už nemali čo povedať.“

Kim sa zhrozila. „Nemôžeš predsa mňa a Michiho porovnávať so svojimi rodičmi! Nie sme nijaký starší manželský pár!“

„Tak to Franci ani nemyslela,“ chlácholila ju Mária. „Musíte si pre seba nájsť viac času a spoločne podniknúť niečo zaujíma-

vé. Napríklad romantický večer pri sviečkach. Môže to urobiť hotový zázrak!“

„Myslíš?“ Kim sa zatvárila skepticky.

Priateľka horlivo prikývla. „Že či! Vyskúšajte to raz. Inak, včera ma pozval Adrian na večeru. Tiež to bolo celkom romantické...“

Franci ihneď spozornela. „Adrian? Myslela som, že si ho chceš vyhodit z hlavy.“

Adrian bol mladý študent herectva, ktorý býval spolu s ďalšími nájomníkmi v byte pod podkrovným bytom, ktorý obývala Mária s otcom. Boli dobrí priatelia, ale jej to nestačilo. Robila všetko pre to, aby bolo z toho niečo viac, ale, žiaľ, zatiaľ bez výsledku. A to doteraz nijaký chalan neodolal jej umeniu flirtovať. Nakoniec sa celá vynervovaná rozhodla, že sa odmiľuje a svoju energiu presmeruje na perspektívnejšie projekty – napríklad na svoju budúcu kariéru herečky alebo speváčky. A, samozrejme, na detektívny klub.

„No áno...“ Tentoraz sa začervenala Mária. „To sa ľahšie povie, ako urobiť. Celkom vážne som sa usilovala na Adriana nemyslieť. A takmer sa mi to podarilo. V posledných týždňoch som sa mu úspešne vyhýbala a naordinovala som si extra dávku športovania a divadelných cvičení. Ale včera stál odrazu pred našimi dverami. Len tak.“

„A?“ Kim zvedavo čakala na jej odpoveď.

„Pozval ma na večeru,“ pokračovala Mária. „Na vlastnoručne upečenú pizzu. Pomyslela som si, že taká nezáväzná večera spolu s jeho spolubývajúcimi nemôže byť na škodu. A bola som si istá, že mi zo strany Adriana už nič nehrozí. No, žiaľbohu, nedopadlo to celkom tak.“

Franci nadvihla obočie. „A čo sa stalo?“

„Neboli tam totiž vôbec nijakí spolubývajúci.“ Mária si vzdychla. „Adrian prestrel iba pre nás dvoch. A po celej obývačke rozostavil horiace sviečky. Bolo to brutálne romantické!“

„Aj ťa pobožkal?“ zapišťala Kim.

„Žiaľ, nie.“ Mária si znova vzdychla. „Malo to byť akési posedenie na zmierenie. Adrian chcel vedieť, prečo som sa mu v poslednom čase tak vyhýbala. Jasné, že som mu nemohla povedať čistú pravdu. Tak som trepala niečo o strese v škole. A keď sa spýtal, či sme ešte priatelia, bola by som mu najradšej skočila okolo krku. Len v poslednej sekunde som sa ovládla.“

„Takže ešte stále ti na ňom záleží,“ skonštatovala Franci.

Mária prikývla. „Zdá sa, že áno. Ale jemu na mne nie. To mi bolo zo včerajška jasné. Bolo to všetko čisto priateľské.“

„Pekná líška, ten Adrian,“ utrúsila Kim.

„Presne tak.“ Mária sa trošku utrápene usmiala. „Takže len toľko k romantickým večeriam pri sviečkach.“

Skôr ako stihla Franci niečo namietnuť, v kútiku oka zaznamenala nejaký pohyb. Otočila sa. Za ňou stála dievčina približne v rovnakom veku ako pátračky. Bola veľmi bledá a s polodlhými hnedými vlasmi a nenašminkovanou tvárou vyzerala skôr nenápadne. Franci pripadala akási známa, ale nevedela si spomenúť, odkiaľ ju pozná. Odrazu spozorovala, ako dievča niečo vhodilo do tašky prehodenej cez plece. Hneď nato sa ukradomky poobzeralo okolo seba. Keď si všimlo Francin spýtavý pohľad, zbledlo ešte viac a rýchlo sa pobralo k východu.

„Čo sa deje?“ spýtala sa Kim. „Poznáš ju?“ Všetko sa odohralo tak rýchlo, že Franci iba pár sekúnd ohromene pozerala

za dievčaťom a nebola schopná zareagovať. Žeby dievčina naozaj niečo ukradla? Alebo sa jej to iba zdalo? Keď sa podozrieva priblížila k východu, ozval sa alarm. Hlasné pípanie hučalo Franci v ušiach. Všetci sa uprene zahľadeli tým smerom. Dievča na chvíľu akoby skamenelo a pevne zovrelo tašku. Franci videla, ako mu obeleli prsty.

Predavačka od pokladne niečo kričala a divo gestikulovala. Jej kolegyni od strachu spadla z rúk ozdobná flaštička s parfomom, ktorý práve chcela predviesť zákazníkke.

No skôr ako mohol ktokoľvek niečo urobiť, udiali sa dve veci naraz.

Dievča utieklo.

A Franci sa rozbehla za ním.